قانون تشکیل دادگاههای سیار

قانون تشکیل دادگاههای سیار/

ماده ۱ – شورای عالی قضایی می‌تواند برای رسیدگی به دعاوی مدنی و کیفری ساکنان هر محلی که از مرکز حوزه‌های قضایی دور است با اعلان‌قبلی به طریق مقتضی دادگاه سیار تشکیل دهد./

ماده ۲ – صلاحیت دادگاههای سیار به قرار ذیل است:/

۱ – رسیدگی به دعاوی که در صلاحیت دادگاه حقوقی دو است./

۲ – رسیدگی به دعاوی که در صلاحیت دادگاه کیفری دو است./

۳ – بندهای ۳ و ۵ و ۶ از قانون حدود صلاحیت دادسراها و دادگاههای انقلاب مصوب ۱۳۶۲.۲.۱۱ /.

ماده ۳ – در دعاوی مدنی اقامه دعوی ممکن است شفاهی باشد. دادگاه با توجه به اصول و قوانین موجد حق و قواعد مربوط به ایرادات باید تا حدامکان سعی کند اختلافات طرفین را از طریق سازش حل و فصل نماید و در غیر این صورت حکم صادر می‌کند./

ماده ۴ – رسیدگی در دادگاههای سیار باید با حضور طرفین انجام گیرد. ایراد تا قبل از صدور حکم نیز پذیرفته می‌شود. تجدید نظر در احکام این‌دادگاهها در مواردی که قابل تجدید نظر است، وفق مقررات مربوط انجام می‌یابد./

ماده ۵ – در هر مورد چنانچه دادگاه تحقیقاتی را از مقامات و اشخاص حقیقی و یا حقوقی در حوزه دادگاه سیار لازم بداند می‌تواند تحقیقات لازم راانجام دهد و یا به اقتضا مورد از نزدیکترین دادگاه حقوقی و یا دادسرا و یا دیگر ضابطان دادگستری انجام تحقیقات را خواستار شود و مقامات مذکورموظفند در اسرع وقت دستور دادگاه سیار را انجام دهند./

ماده ۶ – قاضی دادگاه سیار به هر وسیله مطمئنی که ممکن باشد اشخاص را دعوت و احضار خواهد نمود به طوری که برای قاضی علم حاصل شودکه احضار شونده از دعوت دادگاه مطلع شده است./

ماده ۷ – دادگاه می‌تواند جهت صلح و سازش، تحقیقات و یا ابلاغ و احضار از افراد معتمد محل و یا نهادها و دستگاهها و یا شوراهای اسلامی محل‌استفاده نماید./

ماده ۸ – مدت توقف دادگاه سیار در هر محل تا یک ماه است. در صورتی که رییس این دادگاه برای اتمام کارهای موجود در محل، توقف بیشتری راالزم بداند. می‌تواند علاوه بر مدت مقرر تا یک ماه دیگر توقف نماید./

ماده ۹ – قبول دادخواست و یا شکایت در پانزده روز اول استقرار دادگاه در محل به عمل می‌آید. پس از این مدت، قبول دادخواست یا شکایت برای‌باقیمانده دوره دادگاه سیار منوط به نظر رییس دادگاه است. در هر حال رییس دادگاه باید ترتیبی اتخاذ کند که رسیدگی به تمامی دعاوی مطروحه، درمدت استقرار دادگاه در محل، خاتمه یابد./

تبصره – چنانچه با توجه به تلاش دادگاه سیار رسیدگی به دعاوی مطروحه در مدت مقرر خاتمه نیافت پرونده را جهت ادامه رسیدگی به دادگاه‌صالح محل ارجاع و دادگاه مزبور طبق مقررات عمل نماید./

ماده ۱۰ – به دعاوی طرح شده در دادگاه سیار هیچگونه هزینه دادرسی و هزینه دفتر و هر هزینه دیگری که برای رسیدگی و صدور حکم و اجرای آن‌در قوانین مقرر است تعلق نخواهد گرفت و هر گاه رونوشت گواهی شده اسناد مربوط به دعوی مطروحه لازم باشد، قاضی آنرا گواهی خواهد کرد./

ماده ۱۱ – اجرای احکام به دستور قاضی دادگاه سیار و تحت نظارت وی انجام می‌یابد./

ماه ۱۲ – در امور مدنی کسانی که در محاکم صالح اقامه دعوی نموده‌اند، دادگاه سیار صلاحیت رسیدگی به همان دعوی را ندارند، مگر این که قبل ازصدور حکم، شاکی دعوی خود را از آن محکمه مسترد نموده باشد و همچنین کسانی که در دادگاه سیار طرح دعوی نموده‌اند، محاکم صالح صلاحیت‌رسیدگی به دعاوی که قبلاً در دادگاه سیار مطرح شده است را قبل از استرداد نخواهد داشت./

در امور کیفری مرجعی که مشغول رسیدگی است به رسیدگی خود ادامه می‌دهد و دادگاه سیار صلاحیت رسیدگی به آن گونه دعاوی را ندارد./

ماده ۱۳ – قاضی دادگاه سیار از میان قضات شاغل انتخاب می‌شود، شورای عالی قضایی می‌تواند از افراد غیر شاغل هم که واجدِ شرایط علمی وعملی قضا مقرر در قانون شرایط استخدام قضات مصوب ۱۳۶۱.۲.۱۴ می‌باشند، دعوت به امر قضا موقتا منصوب نماید./

ماده ۱۴ – حق‌الزحمه روزانه قضاتی که موقتاً منصوب می‌شوند ۵۰۰۰ ریال و نیز حق مأموریت روزانه قضات شاغل ۳۰۰۰ ریال خواهد بود./

ماده ۱۵ – علاوه بر حقوق و حق مأموریت مذکور در ماده ۱۴ به کلیه قضات دادگاههای سیار هزینه ایاب و ذهاب پرداخت می‌شود. به کارمندان‌اداری دادگاه سیار نیز هزینه سفر و سایر مزایای قانونی تأدیه می‌شود./

ماده ۱۶ – به تخلفات انتظامی کلیه قضات سیار در دادگاه انتظامی قضات رسیدگی می‌شود./

ماده ۱۷ – فرمانداران و بخشداران موظفند در تهیه محل دادگاه و محل اقامت قضات و کارمندان همکاری لازم را به عمل آوردند./

ماده ۱۸ – از تاریخ تصویب این قانون، قانون تشکیل دادگاههای سیار مورخ ۱۳۳۸.۱۱.۲۳ لغو می‌شود./

قانون فوق مشتمل بر هیجده ماده و یک تبصره در جلسه روز یکشنبه یکم شهریور ماه یک هزار و سیصد و شصت و شش

مجلس شورای اسلامی‌تصویب و در تاریخ ۱۳۶۶.۶.۱۰ به تأیید شورای نگهبان رسیده است./

/